

som er det ærede Medlems erhvervsmæssige Religion, ikke undre, thi det ærede Medlem ser naturligvis Arbejdere og Arbejdsgivere som naturlige Modstandere, og det ærede Medlem søger jo ogsaa sin Livsgerning i en Indsats i denne Kamp. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at saaledes ser jeg aldeles ikke paa Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver. Efter min Opfattelse skyldes det en Vildledning, naar der her siges at bestaa et Modsætningsforhold, thi faktisk og praktisk er Interesserne de samme, og det, som bliver fornødent for os, hvis det økonomisk skal gaa os vel i den kommende Tid, er at faa den Vranglære, som nu behersker disse Kredse, ud af Verden og erstattet med Forstaaelsen af, at det er fælles Interesser, man har i de to Lejre, og at man har en Pligt til at pleje disse fælles Interesser ad de Veje, der maa aabnes til Pleje af dem. Derfor har jeg ogsaa erklæret mig rede til ad de Veje, som nu maatte kunne aabnes, at medvirke til at interessere Arbejderne i Bedrifternes Trivsel paa anden Maade, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg tror, at man vilde gøre Samfundet, det, man maa betegne som det arbejdende Samfund i en anden Betydning end den, hvori Socialdemokratiet almindelig anvender Ordet, en større Tjeneste ved at søge at bibringe Arbejderbefolkningen Forstaaelse heraf end ved at bestræbe sig for gennem Udtalelser som dem, det ærede Medlem her har fremsat, og andre, som lyder fra hans Meningsfællers Mund, at uddybe Modsætningsforholdet til Skade for alle Parter.

Det ærede Medlem sluttede med nogle økonomiske Betragtninger, og jeg maa sige, at de var af en højst besynderlig Art. Det var Betragtninger, som det er meget vanskeligt at trænge ind i, hvad deres saglige Indhold angaar, men som med Hensyn til deres politiske Tendens intet lod tilbage at ønske i Retning af Tydelighed. Det ærede Medlem sagde, at den nuværende Regering var af den Opfattelse, at bare man kunde trykke Arbejdernes Lønninger ned, var alt vel; hele Problemet ligger i en Nøddeskal, og naar man knækker den, er Problemet løst. Og saa spurgte det ærede Medlem — og her efterlignede han jo en tidligere Statsmand —, om man da fuldstændig havde glemt, at der havde været Krig i Europa. Nej, jeg

kan forsikre det ærede Medlem, at der er ikke mange herinde, som har glemt dette; men der er dog en, som ved sine Udtalelser konstaterer, at han har glemt det, og det er det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds. Det er ham, der har glemt, at der har været Krig i Europa, thi hvis han ikke havde glemt dette, vilde han vide, at den Krigsgevinst, som man i Arbejderkredse har ment at indkassere, den kan lige saa lidt være umistelig som den indbildte Gevinst, man har indkasseret i andre Samfundslag. Det ærede Medlem vilde, hvis han ikke i Øjeblikket havde glemt, at alt det, der den Gang skabtes, var oppustede Værdier, at hvad den ene Dag skabte, det tilintetgjorde den næste, ikke nære den Forvisning, at hvad man den Gang naaede, det var umisteligt, uanset hvorledes Tiderne ændrede sig. Det ærede Medlem spørger: Betyder den Seddelpolitik, den Kreditindskrænkningspolitik, der er ført, da aldeles ingenting? Jo, jeg kan forsikre det ærede Medlem, at den betyder overordentlig meget. Men det var netop denne dens Betydning, som den tidligere Regering glemte at tage Hensyn til. Den tidligere Regering vilde nok være med i Arbejdet for at føre Kronen op i Pari og lade udbasune over det ganske Land Æren for sig for, at dette var sket; men da Konsekvenserne skulde tages, da den Politik, som maatte være Følgen deraf, skulde føres, hvad gjorde saa de Herrer? Saa stablede de et 100 Millioners Forslag paa Benene, smed Tøjlerne og overlod det hele til andre.

Nej, vi har ikke glemt, hvad det hele betød, Kreditindskrænkningspolitikken, Seddelpolitikken, den Politik, der havde til Formaal at hæve Kronens Værdi. Vi har ingenlunde glemt alt dette, thi det er denne Politikens Konsekvenser, som vi staar i Arbejdet for at gennemføre. Men det er disse Konsekvenser, som det ærede Medlem i sin Politik og sin Optræden modsætter sig. Saa maa den arbejdende Befolkning, naar Tidens Fylde kommer, søge sig Klarhed over, hvem det er, der har gjort vort Lands Erhvervsliv den sande Tjeneste, og hvem det er, der i denne Forbindelse har givet Arbejderbefolkningen Stene for Brød.

Det ærede Medlem kom saa ind paa en Skildring af Landbrugskrisen. Her var det ærede Medlem rigtig hjemme, her straaede